

1 Bürgerlied (trad. Volkslied)

1. Ob wir rote, gelbe Kragen,
Helme oder Hüte tragen,
Stiefel tragen oder Schuh;
oder ob wir Röcke nähen
und zu Schuhen Drähte drehen,
das tut, das tut nichts dazu.

2. Ob wir können präsidieren,
oder müssen Akten schmieren
ohne Rast und ohne Ruh;
ob wir just Collegia lesen
oder aber binden Besen,
das tut, das tut nichts dazu.

3. Ob wir stolz zu Rosse reiten
oder ob zu Fuß wir schreiten
fürbass unserm Ziele zu;
ob uns Kreuze vorne schmücken
oder Kreuze hinten drücken,
das tut, das tut nichts dazu.

4. Aber ob wir Neues bauen
oder Altes nur verdauen,
wie das Gras verdaut die Kuh;
ob wir in der Welt was schaffen
oder nur die Welt begaffen,
das tut, das tut was dazu.

5. Ob wir rüstig und geschäftig,
wo es gilt zu wirken kräftig,
immer tapfer greifen zu;
oder ob wir schläfrig denken:
„Gott wird's wohl im Schläfe schenken“,
das tut, das tut was dazu!

6. Drum, ihr Schwestern, drum, ihr Brüder,
alle eines Bundes Glieder:
Was auch jeder von uns tu! -
Alle, die dies Lied gesungen,
so die Alten, wie die Jungen,
tun wir, tun wir denn dazu!

Erläuterung: Dieses Lied entstand vor fast 200 Jahren, als die Menschen in Deutschland begannen, für die demokratischen Rechte Freiheit, Gleichheit und Brüderlichkeit massenhaft auf die Straßen zu gehen. Das Lied ist noch immer aktuell.

1/ ترانه سرود شهروندی

اگر ما یقه سرخ ها، یقه زرد ها،
کلاه خود یا کلاه محافظ بر سر گذاریم،
چکمه یا کفش به پا کنیم،
یا اگر نیم تنه بدوزیم،
و بر روی کفش ها سیم مفتول ببیچیم
هیچ فرقی نمی کند.

اگر ما توانایی اداره کردن داشته باشیم،
مجبور باشیم تنها پرونده ها را سر هم بندی کنیم،
یا بدون استراحت و آرامش؛
یا ما فقط متن دانشگاهی بخوانیم،
یا کارمان جارو بندی باشد،
هیچ فرقی نمی کند.

اگر ما با افتخار بر اسب اصیل سوار شویم
یا حتی اگر پیاده راه برویم
همیشه به سمت هدف برویم؛
اگر کار ما تزیین صلیب باشد،
یا صلیب بر دوش بکشیم،
هیچ فرقی نمی کند.

اما اگر چیز تازه ای اختراع کنیم،
یا به نشخوار کردن چیزهای قدیمی بپردازیم،
همچو نواله ای که گاو نشخوار می کند؛
یا آن که در دنیا کاری به دست آوریم،
یا همه عمرمان چشم چرانی کنیم،
تفاوت نمی کند.

اگر تنومند و قلچماق باشیم،
جایی که قوی بودن اعتبار می بخشد و
هماره شجاعانه اقدام کنیم؛
یا اگر در قیلوله بیاندهشیم:
"خدا در خواب، خب آن را پیشکش می کند"
این دو با هم تفاوت می کند!

برای این، ای خواهران، ای برادران،
همه ی اعضای سندیکا:
هر کدام ما چه می کنیم؟ -
هر کسی این آهنگ را خوانده
همه پیران ، همچون جوانان
همان می کنیم، همان می کنیم که باید!

توضیح: این ترانه، قدمت 200 ساله دارد. از زمانی که مردم آلمان تصمیم گرفتند با حرکت توده وار برای به دست آوردن دموکراسی، حقوق، آزادی، برابری و برادری اقدام کنند. این ترانه همچنان در جمع ها خوانده می شود.

2 Die Gedanken sind frei (trad. Volkslied)

1. Die Gedanken sind frei, wer kann sie erraten?

Sie rauschen vorbei
wie nächtliche Schatten.
Kein Mensch kann sie wissen,
kein Kerker einschließen.
Es bleibt dabei:
Die Gedanken sind frei!

2. Ich denke, was ich will
und was mich beglückt,
und schweige nicht still,
wenn Unrecht mich drückt.
Mein Wunsch, mein Begehren
kann niemand verwehren,
es bleibt dabei:
die Gedanken sind frei.

3. Und sperrt man mich ein
im finsternen Kerker,
das alles sind rein
vergebliche Werke;
denn meine Gedanken
zerreißen die Schranken
und Mauern entzwei:
Die Gedanken sind frei!

Erläuterung: Dieses hoffnungsvolle Freiheitslied entstand, als im 19. Jahrhundert Menschen in Deutschland für Demokratie zu kämpfen begannen und von den Machthabern ins Gefängnis geworfen wurden. Die zweite Strofe wurde vor einigen Jahren „umgesungen“. Es hieß dort früher: „1..doch alles in der Still' und wie es sich schicket“. Heute singen wir: „und schweige nicht still, wenn Unrecht mich drückt.“.

2/ خیال رهاست

رهای خیال، چه کسی می تواند تصور کند؟
چه سریع از نظر می گذرد
همچو سایه ای شبانه.
هیچ انسانی نمی تواند از آن باخبر شود،
هیچ زندانی نمی تواند آن را به بند بکشد.
همیشه هست با ما:
خیال رهاست!

می اندیشم، چه می خواهم
چه چیز باعث سرمستی من است،
سکوت آرام نیست،
وقتی ناعدالتی مرا می آزارد.
ارزوی من، امیال من را
چه کسی می تواند انکار کند،
آنها همیشه با من همراهند:
خیال رهاست!

و زمانی که مرا به بند بکشند
در سیاه چاله ای تاریک،
همه ظاهر می شوند
همه ی بیهوده ها؛
بعد، خیال من
همه قفس ها را
و همه دیوارهای بلند را در هم می درد:
خیال رهاست!

توضیح: این شعر نوید بخش آزادی، از قرن نوزدهم بر سر زبانها جاری است. از زمانی که مردم آلمان آغاز کردند برای
دموکراسی بجنگند و از طرف قدرتمداران به بند کشیده شدند. بند دوم این شعر برای چند سالی جور دیگری خوانده می شد.
جایی که بیشتر خوانده می شد: " همه آنچه در سکوت است و چنان که تن در دادنی است. امروز می خوانیم: "سکوت آرام
نیست، وقتی ناعدالتی مرا می آزارد."

3 Auf einem Baum ein Kuckuck saß (trad. Volkslied)

1. Auf einem Baum ein Kuckuck,
simsaladim bam ba sala du saladim,
auf einem Baum ein Kuckuck saß.

2. Da kam ein junger Jägers-,
simaladim bam ba sala du saladim,
da kam ein junger Jägersmann.

3. Der schoss den armen Kuckuck,
simsaladim bam ba sala du saladim
der schoss den armen Kuckuck tot.

4. Und als ein Jahr vergangen,
simsaladim bam ba sala du saladim,
und als ein Jahr vergangen war,

5. da war der Kuckuck wieder,
simsaladim bam ba sala du saladim,
da war der Kuckuck wieder da.

6. Da freuten sich die Leute,
simsaladim bam ba sala du saladim,
da freuten sich die Leute sehr.

Erläuterung: Dieses alte Lied gibt Hoffnung, dass jede Unterdrückung enden wird. Der Kuckuck steht symbolisch für den Freiheitskämpfer.

3/ روی درختی یک فاخته

روی درختی فاخته ای،
زیم زالادیم بم با زالادو زالادیم،
روی درختی فاخته ای نشست.

در همین حال یک شکارچی جوان،
زیم زالادیم بم با زالادو زالادیم،
در همین حال یک شکارچی جوان ظاهر شد.

تیری انداخت و فاخته بیچاره،
زیم زالادیم بم با زالادو زالادیم،
تیری انداخت، فاخته بیچاره کشته شد.

یک سال از آن داستان،
زیم زالادیم بم با زالادو زالادیم،
یک سال از آن داستان سپری شد.

و بعد فاخته، دوباره،
زیم زالادیم بم با زالادو زالادیم،
دوباره فاخته پیدایش شد.

این بار بود که باز مردم شادمان شدند
زیم زالادیم بم با زالادو زالادیم،
مردم بسیار شادمان شدند.

توضیح: این سروده قدیمی، پیام اور امید است، هر رنجی می گذرد. فاخته سنبل مبارز آزادی است.

4 Heut noch sind wir hier zu Haus (trad. Volkslied)

1. Heut noch sind wir hier zu Haus',
morgen geht's zum Tor hinaus,
und wir müssen wandern, wandern,
keiner weiß vom andern.

2. Lange wandern wir umher
durch die Länder kreuz und quer,
wandern auf und nieder,
keiner sieht sich wieder.

3. Und so wandere ich immerzu,
fände gern noch Rast und Ruh,
muss doch weitergehen,
Kält' und Hitz' ausstehen.

4. Manches Mägdelein lacht mich an,
manches spricht: Bleib, lieber Mann!
Ach, ich bliebe gerne,
muss doch in die Ferne!

5. Und die Ferne wird mir nah:
Endlich ist die Heimat da!
Aber euch, ihr Brüder,
seh' ich niemals wieder.

Erläuterung: Im 19. Jahrhundert mußten Millionen Menschen aus Deutschland auswandern, weil die wirtschaftlichen Verhältnisse so schlecht waren. Viele gingen in die USA. Dieses Lied handelt davon.

4/ امروز هم، همچنان در خانه هستیم.

امروز هم، همچنان در خانه هستیم،
فردا از دروازه گذر می کنیم،
ما باید راه بپیماییم و راه بپیماییم،
کسی از کسی خبری ندارد.

مدت مدیدی ما راه می پیماییم،
از میان سرزمین های پراکنده،
راه می پیماییم و هرگز،
کسی از کسی خبری ندارد.

همچنان راه می پیماییم،
تا آرامش و سکوت خود را باز یابیم،
چنان باید به راه ادامه داد،
که سرما و گرما هم جا می مانند.

گروهی از دخترکان به من می خندند،
گروهی می گویند: بمان، مرد عاشق!
به روی چشم، من می مانم،
اما باید به دور دست ها بروم!

دوردست ها برای من نزدیک می شود:
در آخر وطن من هم اینجا است!
اما شما، شما برادران،
شماها را دیگر نمی بینم.

توضیح: در قرن 19 میلیون ها انسان به دلیل مشکلات اقتصادی باید از آلمان مهاجرت می کردند. در آن زمان بسیاری به آمریکا مهاجرت کردند. این سروده چنین مصداقی دارد.

5 Es saß ein klein wild Vögelein (trad. Volkslied)

1. Es saß ein klein wild' Vögelein
auf einem grünen Ästchen;
es sang die ganze Winternacht,
sein Stimm' tät laut erklingen.

2. „O sing mir noch, o sing mir noch,
du kleines wildes Vögelein!
Ich will dir Gold und Seide
um deine Federn spinnen.“

3. „Behalt dein Gold, behalt dein' Seid,
ich will dir nimmer singen;
ich bin ein klein wild' Vögelein
und niemand kann mich zwingen.“

4. „Geh du herauf aus diesem Tal,
der Reif wird dich auch drücken.“
„Drückt mich der Reif, der Reif so kalt,
Frau Sonn wird mich erquicken.“

Erläuterung: Dieses symbolische Freiheitslied entstand im 19. Jahrhundert in Siebenbürgen in Rumänien, wohin damals viele Deutsche auswanderten, weil in Deutschland wirtschaftliche Krisen und Hungersnöte waren.

5/ نشست یک پرنده کوچک آزاد

نشسته یک پرنده کوچک آزاد
بر شاخساری سبز؛
بلندآوازخوان چهچه زد،
بلند آواز صدایش را سر داد.

"آه، بخوان برایم، بخوان برایم باز،
تو ای پرنده کوچک!
می خواهم بر پرهایت
طلا و ابریشم بیچم."

"طلا و ابریشمت برای خودت،
دیگر برایت نمی خوانم؛
من یک پرنده کوچک آزادم
و هیچ کسی نمی تواند من را مجبور کند که بخوانم."

"برو از این دره بیرون،
یخبندان تو را هم در هم می فشارد."
"یخبندان چنان سرد است که مرا هم در خود می فشارد، یخ،
اما این خورشید خانم دوباره مرا زنده و شاداب می کند."

توضیح: این سروده آرادی سنبللی است که از قرن نوزدهم در زین بورگن رومانی خوانده می شد. این مکان جایی است که پیشترها، به دلیل بحران اقتصادی و مشکل قحطی، بسیاری از آلمان ها مهاجرت کردند.

6 Viel Glück und viel Segen (trad. Volkslied, Kanon)

6 Viel Glück und viel Segen (trad. Volkslied, Kanon)
Viel Glück und viel Segen
auf all Deinen Wegen
Gesundheit und Frohsinn
sei auch mit dabei

16 / آرزوی خوشبختی و برکت بسیار

آرزوی خوشبختی و برکت بسیار

در هر راهی که هستی

تندرست و شادابی

همیشه همراهت

7 Wenn alle Brunnlein fließen (trad. Volkslied)

1. Wenn alle Brunnlein fließen,
so muss man trinken.
Wenn ich mein Schatz nicht rufen darf,
tu ich ihm winken.
Wenn ich mein Schatz nicht rufen darf,
ju, ja, rufen darf,
tu ich ihm winken.

2. Ja, winken mit den Äugelein
und treten auf den Fuß;
's ist eine in der Stube drin,
die meine werden muss.

3. Warum sollt' sie's nicht werden,
ich hab sie ja so gern.
Sie hat zwei blaue Äugelein,
die leuchten wie zwei Stern.

4. Sie hat zwei rote Wängelein,
sind röter als der Wein,
ein solches Mäd'el findest du nicht
wohl unterm Sonnenschein.

17 / چو چشمه ساران بجوشد

چو چشمه ساران می جوشند،
بیا و بنوش.
اگر نتوانم عزیزکم را صدا زرم،
برایش دست تکان می دهم.
جایی که نتوانم عزیزکم را صدا زرم،
بلی بله، صدا زرم او را،
برایش دست تکان می دهم.

بلی، چشمکی با دیدگانم،
و با پا ضرب می گیرم،
بر درگاه کسی است.
که از آن من است.

چرا نباید این گونه بشود،
من او را به دیده منت می خواهم.
او دو چشم آبی دارد،
که همچو دو ستاره می درخشند.

گونه های گلگون دارد،
سرخی همچو شراب،
چنین دلبری تو نیابی
زیر این آفتاب عالم تاب.

8 Jetzt fängt das schöne Frühjahr an (trad. Volkslied)

1. Jetzt fängt das schöne Frühjahr an
und alles fängt zu blühen an
auf grüner Heid und überall.

2. Es blüh'n die Blumen auf dem Feld
sie blühen weiß, rot, blau und gelb
so wie es meinem Schatz gefällt.

3. Jetzt leg ich mich in'n grünen Klee,
da singt das Vöglein in der Höh',
weil ich zu meinem Schätzlein geh.

4. Jetzt geh ich in den grünen Wald,
da such ich meinen Aufenthalt,
weil mir mein Schatz nicht mehr gefällt.

5. Jetzt geh ich über Berg und Tal,
da hört man schon die Nachtigall
auf grüner Heid und überall.

8/ شد بهار دلنشین

بهار دلنشین شد
سراسر بوته زار سبز
شکوفه زار شد.

گل ها به چمن زاران شکوفا شد.
شکوفه های سپید، سرخ گون، آبی و زرد
بر من همچون گوهری هویدا شد.

بر شبدرهای سبز قدم می گذارم،
همراه سرود پرندگان بر شاخساران،
من به منزل دلبرم می روم.

حالا به چمن زاران می روم،
جایی که سکنی دارم،
چرا که به گنجم هنوز نرسیدم.

کوه و دشت و دره و دمن را در می نوردم،
آنجا که چهچهه بلبل به گوش می رسد
بر سراسر بوته زار سبز.

9 Alle Vögel sind schon da (trad. Volkslied)

Alle Vögel sind schon da, alle Vögel alle
Welch ein Singen, Musizieren, Pfeifen, Zwitschern, Tiriliern.
Frühling will nun einmarschieren, kommt mit Sang und Schalle.

Wie sie alle lustig sind, flink und froh sich regen.
Amsel, Drossel, Fink und Star und die ganze Vogelschar
wünschen uns ein frohes Jahr, lauter Heil und Segen.

Was sie uns verkünden nun, nehmen wir zu Herzen
Wir auch wollen lustig sein, lustig wie die Vögelein,
hier und dort, feldaus, feldein, singen, springen, scherzen.

9/ پرندگان آمده اند،

هر چه پرنده هست آمده، هر چه پرنده هست.
چه آن که آواز می خواند، چه آن که آهنگ می سازد، سوت می زند، چه آنها که چهچه می زنند و کوکو می کنند.
بهار سر می رسد، بهار سر می رسد با ساز و نقاره.

چه سرمست و شادند، همه پرشتاب در جنب و جوشند.
سار، توکاء، سهره و گنجشک و هر چه پرنده هست
برای ما خوش سالی، خوش بختی و برکت ارزو می کنند.

آنچه به ما نوید می دهند، با وجودمان دریافت می کنیم
ما می خواهیم شادمان باشیم ، سرمست مانند پرندگان
اینجا و آنجا، درون مزرعه، بیرون مزرعه، آواز سر بدهیم، بجهیم و سرمست باشیم.

10 Der Winter ist vergangen (trad. Volkslied)

1. Der Winter ist vergangen,
ich seh' des Maien Schein.
Ich seh' die Blümlein prangen,
des ist mein Herz erfreut.
So fern in jenem Tale,
da ist gar lustig sein,
da singt die Nachtigalle
und manch Waldvögelein.

2. Ich geh', ein' Mai zu hauen,
hin durch das grüne Gras,
schenk meinem Buhl'n die Treue,
die mir die Liebste was.
Und bitt, dass sie mag kommen,
all an dem Fenster stahn,
empfang'n den Mai mit Blumen,
er ist gar wohl getan.

10/ سر آمد زمستان

سر آمد زمستان،
شاهد درخشش ماه می ام.
شاهد سربر آوردن گل ناز ام،
که دل شادم می کند.
در دره های دور دست،
انجا که جز سرمستی نیست،
انجا، بلیان
و مرغان همیشه زاران غزل خوانند.

من در دل ماه می می گویم،
انجا در میان سبز چمن،
وفاداریم پیشکش دلبرم،
او که بهترین من است.
درخواست می کنم که به سویم بیاید.
همه آنان که بر دریچه ایستاده اند،
مای پرگل تقدیمشان،
شادی هست و جز آن، دیگر نیست.

11 Lachend (trad. Volkslied, Kanon)
Lachend, lachend, lachend, lachend
zieht der Sommer über das Land
über das Land zieht er lachend
ha, ha, ha, lachend über das Land

11/ خندان

خندان، خندان، خندان، خندان
تابستان بردشت گسترده چتر
بر فراز دشت، خندان گسترده چتر
ها ها ها، خندان گسترده بردشت

12 Bunt sind schon die Wälder (trad. Volkslied)

1. Bunt sind schon die Wälder,
gelb die Stoppelfelder,
und der Herbst beginnt.
Rote Blätter fallen,
graue Nebel wallen,
kühler wird der Wind.

2. Wie die volle Traube
aus dem Rebenlaube
purpurfarbig strahlt!
Am Geländer reifen
Pfirsiche mit Streifen
rot und weiß bemalt.

3. Flinke Träger springen
und die Mädchen singen,
alles jubelt froh!
Bunte Bänder schweben
zwischen hohen Reben
auf dem Hut von Stroh.

4. Geige tönt und Flöte
bei der Abendröte
und im Mondesglanz;
junge Winzerinnen
winken und beginnen
frohen Erntetanz.

12/ چه رنگارنگند بیشه زاران

چه رنگارنگند بیشه زاران،
زرد است زمین درو،
پاییز آمد،
با ریزش برگ های سرخ درختان،
امواج مه خاکستری،
و خنکای بادهای پاییزیش.

و چه پر خوشه است
تاکستان هایی که
با رنگ ارغوانی می درخشند!
از چشم انداز دور
هلوهای رسیده اند
سرخ و سفید.

زیر و زرنگ می پرند
دختران می خوانند،
شادان هلهله می کنند!
روبان های رنگی آویخته
بر روی کلاه حصیری
در لابه لای تاک ها در رقصند.

نوای ویولن و فلوت می پیچد
با سرخی غروب
و در روشنای مهتاب؛
می فروشان جوان
دست افشانی می کنند و شادباش می گویند
به رقص شاد برداشت.

13 Hejo, spannt den Wagen an (trad. Volkslied)

Hejo, spannt den Wagen an,
seht, der Wind treibt Regen übers Land.
Holt die gold'nen Garben,
holt die gold'nen Garben.

13/ هی یو، بکش ارابه را

هی یو، ارابه را بکش،
باد، باران را بردشت می گسترده.
بیاور داس های طلایی را،
بیاور داس های طلایی را.

14 Ich geh mit meiner Laterne (trad. Volkslied)

6. Ich geh mit meiner Laterne
und meine Laterne mit mir. Da oben leuchten Sterne,
hier unten leuchten wir.
:Ein Lichtermeer zu Martins Ehr.
Rabimmel, rabammel, rabumm.

2. Ich geh mit meiner Laterne ...
Der Martinsmann, der zieht voran.
Rabimmel, rabammel, rabumm.

3. Ich geh mit meiner Laterne ...
Wie schön das klingt, wenn jeder singt.
Rabimmel, rabammel, rabumm.

4. Ich geh mit meiner Laterne ...
Ein Kuchenduft liegt in der Luft.
Rabimmel, rabammel, rabumm.

5. Ich geh mit meiner Laterne ...
Beschenkt uns heut, ihr lieben Leut.
Rabimmel, rabammel, rabumm.

6. Ich geh mit meiner Laterne ...
Mein Licht ist aus, ich geh nach Haus.
Rabimmel, rabammel, rabumm.

Erläuterung: Das Lied gehört zu einer christlichen Tradition. Zum Martinstag am 11. November ziehen Kinder mit Laternen am Abend durch die Städte und singen Martinslieder wie dieses. Sankt Martin war im vierten Jahrhundert nach Christus ein römischer Soldat ungarischer Herkunft, der in Frankreich stationiert war. Im kalten Winter bei Schnee und Eis ritt er vor die Stadtmauern und sah dort einem vom Erfrieren bedrohten bettelnden Obdachlosen. Er teilte aus Mitleid seinen Mantel mit dem Schwert in zwei Hälften und schenkte die eine dem Bettler. Er wurde als Vorbild für das christliche Gebot der Nächstenliebe heilig gesprochen

14/من با فانوسم راه می روم

1/من با فانوسم راه می روم
و فانوسم هم با من .
آن بالا بالاها ستارگان نورافشانی می کنند،
این پایین ما.
یک فانوس دریایی به افتخار مارتین.
ریمبل ریمبل ربوم.

2/من با فانوسم راه می روم
و فانوسم هم با من.
آن بالا بالاها ستارگان نورافشانی می کنند،
این پایین ما.
مرد بزرگ مارتین، به پیش می راند.
ریمبل ریمبل ربوم.

3/من با فانوسم راه می روم
و فانوسم هم با من .
آن بالا بالاها ستارگان نورافشانی می کنند،
این پایین ما.
چه دلانگیز است وقتی همه آواز می خوانند.
ریمبل ریمبل ربوم.

4/من با فانوسم راه می روم
و فانوسم هم با من .
آن بالا بالاها ستارگان نورافشانی می کنند،
این پایین ما.
عطر کلوچه پیچیده در هوا.
ریمبل ریمبل ربوم.

5/من با فانوسم راه می روم
و فانوسم هم با من .
آن بالا بالاها ستارگان نورافشانی می کنند،
این پایین ما.
ای مهربانان، امروز هدیه بارانمان کنید.
ریمبل ریمبل ربوم.

6/من با فانوسم راه می روم
و فانوسم هم با من .
آن بالا بالاها ستارگان نورافشانی می کنند،
این پایین ما.
شمع خاموش شده، پس برمی گردم به خانه.
ریمبل ریمبل ربوم.

توضیح: این ترانه به مراسم مذهب مسیحی برمی گردد. برای روز مارتین در 11 نوامبر، بچه ها شامگاه با فانوس هایشان در خیابان با خواندن ترانه های مارتین، مانند این ترانه راهپیمایی می کنند. سنت مارتین، افسر بلند پایه هونگاری رومی در قرن چهارم بعد از میلاد مسیح، که در فرانسه مستقر بود. در زمستانی سرد و برفی سوار بر اسبی در کنار دیواره های

شهر می رفت که مرد بی خانمان و بی بضاعتی را دید که از سرما می لرزید. او با حس همدلی، شنلش را با شمشیر به دو قسمت کرد و آن را به مرد بی بضاعت داد. از سنت مارتین به عنوان سنبلی برای فرمان مسیحی خیر مقدس یاد می شود.

15 Leise rieselt der Schnee (trad. Volkslied, Weihnachtslied)

6Leise rieselt der Schnee,
still und starr ruht der See;
weihnachtlich glänzet der Wald:
Freue dich, Christkind kommt bald.

2. In dem Herze ist's warm,
still schweigt Kummer und Harm,
Sorge des Lebens verhallt:
Freue dich, Christkind kommt bald!

3. Bald ist heilige Nacht,
Chor der Engel erwacht,
hört nur, wie lieblich es schallt:
Freue dich, Christkind kommt bald.

15/ برف ریز ریز می بارد

برف ریز ریز می بارد،
دریاچه، بی صدا و خیره آرام است؛
به وقت کریسمس، جنگل می درخشد:
شادی کن، چون عیسا مسیح می آید.

دل ها گرم است.
آرامش، بلا و غم را آرام می کند،
نگرانی های زندگی محو می شود:
شادی کن، چون فرزند کریسمس می آید!

به زودی شب مقدس می رسد،
هم نوایان فرشتگان را بیدار می کنند،
گوش کنید، که چه دلنشین است:
شادی کن، چون عیسا مسیح می آید..

16 Oh, Tannenbaum (trad. Volkslied, Weihnachtslied)

6. Oh, Tannenbaum, oh Tannenbaum,
wie grün sind deine Blätter.
Du grünst nicht nur zur Sommerszeit,
nein, auch im Winter, wenn es schneit.
Oh Tannenbaum, oh Tannenbaum,
wie grün sind deine Blätter.

2. Oh Tannenbaum, oh Tannenbaum,
du kannst mir sehr gefallen.
Wie oft hat nicht zur Weihnachtszeit
ein Baum von dir mich hoch erfreut.
Oh Tannenbaum, oh Tannenbaum,
du kannst mir sehr gefallen.

3. Oh Tannenbaum, oh Tannenbaum,
dein Kleid will mich was lehren.
Die Hoffnung und Beständigkeit
gibt Trost und Kraft zu jeder Zeit.
Oh Tannenbaum, oh Tannenbaum,
dein Kleid will mich was lehren

16 / آه ای درخت کاج، ای درخت کاج

آه ای درخت کاج، آه ای درخت کاج،
چه سبزند برگهایت.
این نیست که تو تنها در تابستان سبز باشی،
که در زمستان هم، آن گاه که برف می بارد سبزی.
ای درخت کاج، ای درخت کاج،
چه سبزند برگ هایت.

آه ای درخت کاج، آه ای درخت کاج،
خیلی دوستت می دارم.
نه تنها در زمان کریسمس که در هر زمان
من شاد می شوم از دیدارت.
ای درخت کاج، ای درخت کاج،
خیلی دوستت می دارم.

آه ای درخت کاج، آه ای درخت کاج،
پوشش تو چیزی به من می آموزد،
امید و مداومت
در هر زمانی، قدرت و بردباری می آموزد به من.
ای درخت کاج، ای درخت کاج،
پوشش تو چیزی به من می آموزد.

17 Drei Japanesen mit dem Kontrabass (trad. Volkslied)

Drei Japanesen mit dem Kontrabass
saßen auf der Straße und erzählten sich was.
Da kam die Polizei: Ja, was ist denn das?
Drei Japanesen mit dem Kontrabass.
Dru Jupunusun ...
Dre Jepenesen ...
Dra Japanasan ...
Dri Jipinisin ...
Dro Joponoson ...
Drö Jöpönösön ...
Drau Jaupaunausaun ...
Dreu Jeupeuneuseun ...
Drei Jeipeineisen

Erläuterung: Dies ist ein Spiellied. Alle Vokale werden nacheinander durch die Vokale u, e, a, i, o, ö, au, ei ersetzt.

سه ژاپنی با کنتراباس

سه ژاپنی با کنتراباس
در خیابان نشسته اند و برای هم چیزی تعریف می کنند
همان وقت پلیس می آید: خب، چه خبره، چه خبره ؟
سه ژاپنی با کنتراباس...
سَ ژَپِنَ با کُنْتَرَبَاس...
سِ ژِپِنِ با کِنْتَرِیس...
سِ ژِپِنِ یا کُنْتَرِیس...
سو ژوپونو با کونتروباوس ...
سی ژیبینی با کینتری بیس...
سی ژیبینیس با کینتری بیس...
سا ژاپانا با کانتراباس
سوو ژووپونوو با کونترووووس

توضیح: این ترانه یک بازی است که همه حروف صدادار او، ا، اُ، اُ، ای، آ ... یکی بعد از دیگری برای کلمات جاگذاری می شود و خوانده می شود

18 Abendstille überall (trad. Volkslied, Kanon)

Abendstille überall.

Nur am Bach die Nachtigall
singt ihre Weise klagend und leise
durch das Tal.

18 / سکوت شبانه فراگیر

سکوت شبانه فراگیر.
بر لب جویبار
بلبل رندانه چهچه می زند
در میان دره.

19 Der Mond ist aufgegangen (trad. Volkslied)

6. Der Mond ist aufgegangen,
die goldnen Sternlein prangen
am Himmel hell und klar;
der Wald steht schwarz und schweiget
und aus den Wiesen steigt
der weiße Nebel wunderbar.

2. Wie ist die Welt so stille
und in der Dämmerung Hülle
so traulich und so hold,
als eine stille Kammer,
wo ihr des Tages Jammer
verschlafen und vergessen sollt.

3. Seht ihr den Mond dort stehen?
Er ist nur halb zu sehen,
und ist doch rund und schön!
So sind wohl manche Sachen,
die wir getrost belachen,
weil unsre Augen sie nicht sehn.

4. Wir stolze Menschenkinder
sind eitel arme Sünder
und wissen gar nicht viel;
wir spinnen Luftgespinste
und suchen viele Künste
und kommen weiter von dem Ziel.

5. Gott, lass dein Heil uns schauen,
auf nichts Vergänglich's trauen,
nicht Eitelkeit uns freu'n;
lass uns einfältig werden
und vor dir hier auf Erden
wie Kinder fromm und glücklich sein!

6. So legt euch, Schwestern, Brüder,
in Gottes Namen nieder.
Kalt ist der Abendhauch.
Behüt' uns, Gott, vor Strafen
und lass uns ruhig schlafen
und alle unsre Nachbarn auch.

Erläuterung: Die letzte Strophe wurde später verändert oder „umgesungen“. Die Schwestern kamen neu hinein und die letzte Zeile heißt früher: Und unser kranker Nachbar auch. Aufgrund

de r aktuellen Aufgaben unserer demokratischen Gesellschaft wurde daraus: und alle unsere Nachbarn auch.

19/ ماه بالا آمده،

ماه بالا آمده،
ستارگان زرین می درخشند
در آسمان صاف و درخشان،
جنگل تاریک و آرام است،
از دشتزارها برمی خیزد
مه سفید شگفت انگیز

دنیا چه ساکت است
در پوشش شبانه اش
چنین صمیمانه و چنین روشن،
وقتی در اتاقکی آرام،
آن جا که روز هلهله می کنید
باید بخواهید و فراموش کنید.

می بینید ماه بالا آمده؟
نصفش پیداست،
اما باز هم گرد و دل ربا است!
بعضی چیزها این جورند،
همانها که خنده شان می گیرد،
که چشم های ما همه اش را نمی بینند.

ما کودکان سرافراز و خندانیم،
بینوایان پرت گناهکاریم
و بیش از این نمی دانیم؛
در چرخشی معلقم
و در جستجوی هنر
و پیش رفتن به سوی هدف

خدایا، بگذار ما رستگاریت را شاهد باشیم،
به فناپذیرها اعتمادی نیست،
خودپسندی شادمانان نمی کند؛
بگذار ساده لوح بمانیم،
و در برابرت روی زمین
همچو فرزندان مطیع و شادمان باشیم

ای خواهران و برادران، بنابر این است،
به نام پروردگار.
سرد است نسیم عصرگاهی،
در امان دارما را خدایا از مجازات
و اجازه بده ما آرام بیاساییم
و همسایه های ما هم آرام بیاسایند.

توضیح: بند آخر بعدها تغییر داده شد به نوعی دیگری خوانده شد. خواهران بعدها اضافه شد و آخرین خط قبلا خوانده می شد. "همسایه بیمار ما". و حالا به دلیل شرایط و تکالیف جوامع دموکرات به جمله: "همه همسایه های ما هم همین طور" تبدیل شده است.